

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4To/9/2023
Identifikačné číslo spisu: 9523100156
Dátum vydania rozhodnutia: 17.12.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:9523100156.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci obžalovaného W. A. a spol., pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona a iné na verejnom zasadnutí konanom 17. decembra 2024 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaných W. A. a A. R. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, z 21. júla 2023, sp. zn. 13T/4/2023, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste týkajúcich sa obžalovaných W. A. a A. R..

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaných

W. A., narodeného X. N. XXXX N. D., trvale bytom B. číslo XXXX/XXA, N. D.,
A. R., narodenú XX. B. XXXX v N. D., trvale bytom W. R. číslo XXXX/XX, N. D.

u z n á v a v i n n ý m i , ž e

- v súvislosti s podaním dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky pod spisovou značkou 3Tdo/47/2020 z 2. júla 2020 v trestnej veci odsúdenej PhDr. F. C. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, spisovej značky 4T/52/2018, z 11. septembra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre spisovej značky 1To/102/2020 zo 4. februára 2020 obžalovaná A. R. poskytla prostredníctvom obžalovaného W. A. 18. mája 2020 na neznámom mieste vkladom v hotovosti na účet obžalovaného W. A. číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v B. B., a. s. A., C. XX, sumu 1.500,- eur a 5. augusta 2020 na neznámom mieste poskytla bezhotovostným vkladom na účet obžalovaného W. A. číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v B. B., a. s. A., C. XX, sumu 4.000,- eur ako úplatok pre advokáta (o ktorého vine doposiaľ nebolo v tomto konaní právoplatne rozhodnuté), za to, aby vybavil urýchlenie a rozhodnutie v prospech odsúdenej PhDr. F. C. u konajúcich sudkýň na Najvyššom súde Slovenskej republiky, pričom obžalovaný W. A. vyplatil advokátovi (o ktorého vine doposiaľ nebolo v tomto konaní právoplatne rozhodnuté) ako úplatok za to, aby vybavil urýchlenie a rozhodnutie v prospech odsúdenej

PhDr. F. C. u konajúcich sudkýň na Najvyššom súde Slovenskej republiky v mesiaci jún v sídle advokátskej kancelárie sumu 1.000,- eur s tým, že v prípade pozitívneho výsledku mu vyplátí ďalšiu sumu a sumu 4.500,- eur si predbežne ponechal,

t e d a

Obžalovaný W. A.

spoločným konaním priamo inému sľúbil a poskytol úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 Trestného zákona,

Obžalovaná A. R.

spoločným konaním cez sprostredkovateľa inému poskytla úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 Trestného zákona

č í m s p á c h a l i

Obžalovaný W. A. a obžalovaná A. R.

prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2021 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

Za to im u k l a d á

Obžalovanému W. A.

Podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2021 (ďalej len „Trestný zákon“) za použitia § 56 ods. 2 Trestného zákona, peňažný trest v sume 1.500,- (tisícpäťsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov.

Obžalovanej A. R.

Podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2021 (ďalej len „Trestný zákon“) za použitia § 56 ods. 2 Trestného zákona, peňažný trest v sume 1.500,- (tisícpäťsto) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov.

II.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa obžalovaného JUDr. W. K..

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

III.

Oslobodzujúci výrok napadnutého rozsudku týkajúci sa obžalovanej PhDr. F. C. zostáva týmto rozhodnutím nedotknutý.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej tiež „špecializovaný trestný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 21. júla 2023, spisovej značky 13T/4/2023 uznal obžalovaných W. A. a A. R. vinnými

obžalovaného W. A. z prečinu korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z.,

obžalovanú A. R. z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z. na tom skutkovom základe že:

- v súvislosti s podaním dovolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky pod spisovou značkou 3Tdo/47/2020 z 2. júla 2020 v trestnej veci odsúdenej PhDr. F. C. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, spisovej značky 4T/52/2018, z 11. septembra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre spisovej značky 1To/102/2020 zo 4. februára 2020 obžalovaná A. R. poskytla prostredníctvom obžalovaného W. A. 18. mája 2020 na neznámom mieste vkladom v hotovosti na účet obžalovaného W. A. číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v B. B., a. s. A., C. XX, sumu 1.500,- eur a 5. augusta 2020 na neznámom mieste poskytla bezhotovostným vkladom na účet obžalovaného W. A. číslo účtu: XXXXXXXXXX/XXXX vedeného v B. B., a. s. A., C. XX, sumu 4.000,- eur ako úplatok pre obhajcu JUDr. W. K., advokáta, AK A., V. X, za to, aby vybavil urýchlenie a rozhodnutie v prospech odsúdenej PhDr. F. C. u konajúcich sudkýň na Najvyššom súde Slovenskej republiky, pričom obžalovaný W. A. vyplatil obhajcovi JUDr. W. K. z titulu právneho zastupovania PhDr. F. C. v konaní o dovolaní v mesiaci jún v sídle advokátskej kancelárie v A. na V. ulici X a sumu 4.500,- eur si ponechal pre seba.

Za to špecializovaný trestný súd uložil:

obžalovanému W. A. podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., § 36 písm. j) Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z. trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 40 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., § 50 ods. 1 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z. podmiennečne odložil na skúšobnú dobu dvadsiatich štyroch mesiacov,

obžalovanej A. R. podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., s použitím § 38 ods. 2 ods. 3 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., § 36 písm. j) Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., § 56 ods. 2 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z. peňažný trest v sume 1.500,- eur a podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z. ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov.

Naproti tomu

podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil obžalovaného JUDr. W. K. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky číslo VII/2 Gv 46/21/1000 z 21. apríla 2023 pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 písm. a) písm. c) Trestného zákona v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe že

- v júni 2020 po vzájomnej dohode A. R., PhDr. F. C. a W. A. o tom, že je potrebné hľadať kontakty na sudcov Najvyššieho súdu SR, ktoré je potrebné poistiť úplatkami z viacerých strán za tým účelom, aby vo veci dovolania odsúdenej PhDr. F. C. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 4T/52/2018, bolo na Najvyššom súde SR rozhodnuté urýchlene a v súlade so záujmami odsúdenej PhDr. F. C., sa prostredníctvom svojho známeho P. K. skontaktoval W. A. s JUDr. W. K., ktorý mu na stretnutí v A. sľúbil zabezpečenie pozitívneho výsledku, za čo žiadal finančný úplatok neustálenej výšky, ktorý mal byť uhradený po častiach, v presne nezistený deň v mesiaci jún 2020 prijal od W. A. v A. úplatok vo výške 2.500,- EUR, následne na stretnutiach s W. A. najmenej v dňoch 18.06.2020,

14.07.2020 a 03.08.2020 v jeho advokátskej kancelárii na adrese V. X v A., v priestoroch, ktorým podľa jeho vyjadrenia dôveruje, žiadal od W. A. ďalší finančný úplatok, ktorý od neho dňa 06.08.2020 aj prijal vo svojej advokátskej kancelárii vo výške 3.000,- EUR, z čoho sumu vo výške 2.700,- EUR v ten istý deň vložil prostredníctvom bankomatu na svoj osobný bankový účet č. B a to za to, že bude sám, ako aj prostredníctvom JUDr. C. V. a iných osôb, pôsobiť na výkon právomoci sudkýň Najvyššieho súdu SR - JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej tak, aby pri rozhodovaní vo veci dovolania odsúdenej PhDr. F. C., ktoré bolo vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 3Tdo/47/2020, tomuto vyhovel a rozhodli urýchlene, za čo si od W. A. so súhlasom PhDr. F. C. a A. R. nechal sľúbiť následné „dorovnanie“ vo forme finančného úplatku neustálenej výšky, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil obžalovanú PhDr. F. C. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky číslo VII/2 Gv 46/21/1000 z 21. apríla 2023 pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 písm. a) písm. c) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe že

- potom, ako bola PhDr. F. C. uznaná vinnou rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 4T/52/2018, a odo dňa 18.02.2020 umiestnená do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Nitra, bolo jej obhajcami podané dovolanie proti uvedenému rozsudku a po vzájomnej dohode A. R., PhDr. F. C. a W. A. o tom, že je potrebné hľadať kontakty na sudcov Najvyššieho súdu SR, ktoré je potrebné poistiť úplatkami z viacerých strán za tým účelom, aby v prípade dovolania bolo rozhodnuté urýchlene a v súlade so záujmami odsúdenej PhDr. F. C., sa prostredníctvom svojho známeho P. K. skontaktoval W. A. s JUDr. W. K., ktorý mu sľúbil zabezpečenie pozitívneho výsledku, v súvislosti s čím mu W. A. v bližšie nezistený deň v mesiaci jún 2020 poskytol v A. úplatok vo výške 2.500,- EUR, z ktorých suma 1.500,- EUR pochádzala od A. R. a suma 1.000,- EUR pochádzala od W. A., následne potom, ako bolo dovolanie dňa 02.07.2020 doručené na Najvyšší súd SR a bola mu pridelená spisová značka 3Tdo/47/2020, sa W. A. na základe dohody s JUDr. W. K. s týmto stretol najmenej v dňoch 18.06.2020, 14.07.2020 a 03.08.2020 v jeho advokátskej kancelárii na adrese V. X v A., k čomu JUDr. W. K. uviedol, že tým priestorom dôveruje, a tam dohodli spôsob a výšku poskytnutia ďalšieho úplatku, o čom W. A. informoval PhDr. F. C. a A. R., ktorá na základe toho za účelom poskytnutia úplatku previedla zo svojho podielového fondu „Sporo Aktívne portfólio CTS-17179682-375781-SK3110000336“, vedeného v B. B., a. s., finančné prostriedky, ktoré boli dňa 05.08.2020 pripísané na jej osobný účet č. XXXXXXXXXX, vedený v B. B., a. s., z ktorého v ten istý deň previedla sumu vo výške 4.000 EUR na osobný účet W. A. č. XXXXXXXXXX, vedený v B. B., a. s., a tento sa dňa 06.08.2020 stretol s JUDr. W. K. v jeho advokátskej kancelárii, kde mu odovzdal finančný úplatok vo výške 3.000,- EUR za to, aby sám, ako aj prostredníctvom JUDr. C. V. a iných osôb, pôsobil na výkon právomoci sudkýň Najvyššieho súdu SR - JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Ivetty Macejkovej, tak aby pri rozhodovaní vo veci dovolania odsúdenej PhDr. F. C. tomuto vyhovel a rozhodli urýchlene, za čo JUDr. W. K. sľúbil W. A. so súhlasom PhDr. F. C. a A. R. následné „dorovnanie“ vo forme finančného úplatku neustálenej výšky, pričom W. A. následne viackrát kontaktoval JUDr. W. K., ktorý ho informoval, aké kroky v súvislosti s vplývaním na rozhodovanie menovaných sudkýň Najvyššieho súdu SR, ako aj urýchlené rozhodnutie danej veci vykonáva, pričom A. R. so súhlasom W. A. i PhDr. F. C. hľadala neustále nové možnosti a kontakty aj na iné osoby, ktoré by mohli ovplyvniť urýchlenie rozhodovania sudcov Najvyššieho súdu SR, ako aj zabezpečiť „pozitívny výsledok“, za čo bola podľa jej vyjadrenia ochotná poskytnúť úplatky rôzneho charakteru a výšky, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchala obžalovaná.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podali obžalovaní W. A. a A. R., čo do výroku o vine a treste a prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“), v neprospech všetkých obžalovaných, čo do všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia, odvolania.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný W. A., prostredníctvom svojho obhajcu,

vyjadril názor, že napadnutý rozsudok svojvoľne bez opory v dôkazoch uvedených v spise opisuje skutok tak ako sa nestal, napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, zo zlého vyhodnotenia skutkového stavu s tým, že žiadne peniaze si pre seba nenechal namietajúc v tejto súvislosti, že peniaze, prostredníctvom svojho otca, vrátil, keďže mal zákaz styku a kontaktovania sa so spoluobvinenou R., pričom sa snažil pomôcť PhDr. F. C.. Uviedol ďalej, že v odvolacom konaní platí zásada „beneficium cohaesionis“, v zmysle ktorej, ak odvolací súd rozhoduje v prospech niektorého zo spoluobžalovaných, tak má rozhodovať v prospech aj ďalšieho spoluobžalovaného alebo zúčastnenej osoby, ktorá odvolanie nepodala, pritom v jeho prípade mu bol uložený neprimerane vysoký trest vo vzťahu k trestom ukladaným ostatným spoluobžalovaným, preto poukazujúc na vyššie uvedenú zásadu žiadal odvolací súd, aby mu uložil nižší primeraný trest s tým, že hoci sa táto zásada vzťahuje na odvolacie konanie, aj prvostupňový súd musí postupovať obdobne a tresty ukladať primerane k trestom uloženým aj iným osobám v tom istom konaní tak, aby boli primerané a proporcionálne. V tejto súvislosti obžalovaný W. A. namietal, že v celom trestnom konaní od jeho začiatku skutok priznával, avšak prokurátor mu neumožnil uzavrieť dohodu o vine a treste a obdobne tak ani súd prvého stupňa neprijal jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní a nakoniec mu bol uložený najprísnejší trest zo všetkých obžalovaných. Uviedol, že si uvedomuje, že konal v rozpore so zákonom a morálkou, ale jeho konanie bolo motivované len tým, že chcel F. C. pomôcť a aj keď súd skutočne má ukladať tresty diferencovane, to ho nezbavuje povinnosti ukladať tresty spravodlivé a primerané, a to pokiaľ ide nielen o výmeru trestu, ale aj o jeho druh a ak v prejednávanej trestnej veci súd prvého stupňa uložil obžalovanej A. R. peňažný trest, nebol dôvod ho neuložiť v primeranej výške aj jemu. V podstate na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že mu uloží nižší primeraný trest, prípadne primeraný peňažný trest, alebo alternatívne vec vráti súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaná A. R. (ďalej tiež „odvolateľka“), prostredníctvom svojej obhajkyne, namietala, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza, podľa jej názoru, z nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov, z nesprávneho právneho posúdenia veci a je v časti nezákonný a nepreskúmateľný. Uviedla, že nikdy nemala v úmysle akýmkoľvek spôsobom vplývať na rozhodovanie sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodujúcich o podanom dovolaní jej dcéry, PhDr. F. C. s tým, že obhajcu JUDr. W. K. poverila zastupovaním jej dcéry v dovolacom konaní, za toto zastupovanie mu zaplatila odmenu, teda konala v súlade so zákonom s tým, že sa cez viaceré osoby snažila zistiť, kedy asi bude rozhodnuté o dovolaní je dcéry, ktorá svoje odlúčenie od rodiny ťažko znášala a telefonicky sa opakovane pýtala, či v jej veci je niečo nové, ani toto konanie však, podľa jej názoru, nevykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu, zo spáchania ktorého bola uznaná vinnou. Namietala, že v čase, keď cez svojich známych zisťovala, koľko môže asi trvať konanie o podanom dovolaní, dovolacie konanie vo veci jej dcéry trvalo už viac ako 1 rok, teda trvalo, podľa jej názoru, neprimerane dlhé obdobie, pričom záver súdu prvého stupňa, že sa snažila získať kontakty smerujúce k tomu, aby dosiahla, aby o dovolaní jej dcéry bolo rozhodnuté čo najskôr a v jej prospech, nemá, podľa jej názoru, podklad vo vykonanom dokazovaní, z ktorého vyplýva, že sa snažila len získať informácie, kedy bude v dovolacej veci jej dcéry konané. V tejto súvislosti sa stotožnila s názorom súdu prvého stupňa, že obsah telefonických rozhovorov nemusí vždy preukazovať pravdivosť tvrdení v nich uvádzaných, tento záver však špecializovaný trestný súd použil len vo vzťahu k obžalovanému JUDr. W. K. a z nepochopiteľných dôvodov túto úvahu neaplikoval aj v jej prípade. Odvolateľka ďalej poukázala na to, že súd prvého stupňa dospel k záveru, že výsledky vykonaného dokazovania nepreukázali obžalovanému JUDr. W. K. žiadne protiprávne konanie, v dôsledku čoho bol dotknutý obžalovaný spod obžaloby prokurátora oslobodený, nepreukázali ďalej, že by W. A. poskytol JUDr. W. K. akýkoľvek úplatok s tým, že finančnú čiastku vo výške 4.000,- Eur vôbec neodovzdal, pričom ona (odvolateľka) s W. A. komunikovala výlučne o odovzdávaní peňazí JUDr. W. K. za ním poskytnuté právne služby a jej úmysel nikdy nesmeroval k tomu, aby peniaze boli odovzdané inej, tretej osobe. Súdu prvého stupňa odvolateľka ďalej vyčítala, že aj keď dospel k záveru, že k ukončeniu korupčného správania obžalovaných došlo 5. augusta 2020 pri právnom posúdení konania použil Trestný zákon v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., ktorý bol účinný od 1. januára 2021 do 30. júna 2021 a namietala, že oslobodením obžalovaného JUDr. W. K. z korupčnej línie jej konania „vypadla“ osoba, ktorá svojím vplyvom mala pôsobiť na osobu, ktorá sama a osobne vykonáva právomoc v konkrétnej veci. V tejto súvislosti obžalovaná A. R. potom ešte vyčítala

súdu prvého stupňa, že aj keď obžalovaný W. A. od začiatku trestného konania zhodne tvrdil, že peniaze mal odovzdávať JUDr. W. K. za účelom, aby tento pôsobil na výkon právomoci sudkyň Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, špecializovaný trestný súd sa nepozastavil nad tým, či JUDr. W. K. bol vôbec osobou, ktorá mohla pôsobiť na výkon právomoci týchto osôb, pritom obžalovaný W. A., len ktorému odvolateľka peniaze odovzdala, takouto schopnosťou nedisponoval a vyjadrila názor, že dovolacia vec jej dcéry predstavovala konanie majúce výsostne individuálny charakter, preto nemohlo ísť o obstarávanie veci všeobecného záujmu v zmysle § 329 Trestného zákona, ako sa kladie obžalovanému W. A. za vinu, keďže vec všeobecného záujmu je vec, ktorá presahuje rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, predstavuje záujem dôležitý z hľadiska spoločnosti nie jednotlivca a je potrebné ho postaviť na roveň verejného záujmu poukazujúc pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júla 2009, spisovej značky I. ÚS 402/2008 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2000, spisovej značky 4Tz/22/2000. Odvolateľka vyjadrila názor, že pokiaľ súd prvého stupňa dospel k záveru, že JUDr. W. K. sa nedopustil korupčného správania, mal ju následne oslobodiť spod obžaloby prokurátora, pretože finančné prostriedky poskytovala W. A. jednoznačne, výlučne s tým úmyslom, aby boli odovzdané JUDr. W. K., preto špecializovaný trestný súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru a v tejto časti je napadnutý rozsudok nezákonný. V tejto súvislosti zdôraznila, že pre naplnenie skutkovej podstaty prečinu nepriamej korupcie je dôležitý aj spôsobilý prostriedok ovplyvňovania, a to osoba, ktorá má na príslušného verejného činiteľa taký vplyv, že je schopná ho ovplyvniť a v prípade, ak páchatel na túto osobu nemá priamu väzbu, vyžaduje sa taký konkrétny sprostredkovateľ, ktorý ju má. Ak súd prvého stupňa JUDr. W. K. spod obžaloby oslobodil s tým, že nemal tendenciu takto konať (ovplyvňovať verejného činiteľa) ani takto nekonal, pričom ona odovzdávala peniaze len W. A. (respektíve cez neho), z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, kto potom bol tou osobou, ktorá mala mať už spomínanú priamu väzbu, a preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné. V tejto súvislosti odvolateľka poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom R 49/2017 zdôrazňujúc, že pre naplnenie objektívnej stránky trestného činu nepriamej korupcie podľa § 336 Trestného zákona sa vyžaduje, aby išlo o pôsobenie priame, nie prostredníctvom sprostredkujúcej osoby, keďže zákon také nepriame pôsobenie ako trestný čin nedefinuje, v opačnom prípade dochádza k nesprávnemu extenzívnemu výkladu zákona a navyše pod formuláciou „pôsobí na výkon právomoci osoby“ je potrebné rozumieť uplatňovanie vplyvu páchatela zásadne smerujúce k inému než k riadnemu výkonu právomoci osoby, ktorá je predmetom pôsobenia, pritom z výpovedí v prejednávanej veci vypočutých osôb vyplýva, že ona JUDr. W. K. poskytla finančné prostriedky len za účelom poskytnutia právnych služieb v dovolacom konaní jej dcéry, teda za poskytnuté právne služby a s týmto účelom mu finančné prostriedky aj vyplatené boli, pričom obsah telefonických rozhovorov a SMS správ nie vždy vypovedá o tom, aká je realita, čo súd prvého stupňa pri obžalovanom JUDr. W. K. vzal na zreteľ, no už nie v jej prípade s tým, že v spomínanom judikáte (R 49/2017) sa ešte konštatuje, že je bežné, že žiadateľ vybavovanie svojej žiadosti sleduje aj mimo predpísanej formy úradného styku s dotknutým orgánom, informuje sa, eventuálne vybavenie svojej žiadosti urguje a podobne, takáto aktivita nemusí byť spojená so snahou o ovplyvnenie osoby, ktorá rozhoduje, v smere deformácie jej rozhodovacej právomoci v rozpore s právom, na zvýhodnenie alebo uprednostnenie žiadateľa. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že ju spod obžaloby prokurátora oslobodí.

Prokurátor v dôvodoch ním podaného odvolania považoval konanie obžalovaných W. A. a A. R. za nesprávne právne kvalifikované, keďže aj keď k odovzdaniu úplatkov došlo postupne v mesiacoch jún, júl a august 2020, ich trestná činnosť nebola ukončená 5. augustom 2020, ale obžalovaný JUDr. W. K., ako to vyplýva zo zabezpečenej telefonickkej, či chatovacej komunikácie, bol za účelom zabezpečenia „pozitívneho výsledku“ kontaktovaný aj po 1. januári 2021 s tým, že aj po tomto dátume obžalovaný aj prostredníctvom iných osôb, napríklad svedkyne JUDr. C., hľadali nové možnosti a kontakty aj na iné osoby, za čo boli naďalej ochotní poskytnúť úplatky, z čoho prokurátor vyvodil záver, že konanie obžalovaných pokračovalo aj po 1. januári 2021, a teda ich trestná činnosť mala byť posúdená podľa právnej úpravy po tomto dátume. Namietal ďalej, že pre naplnenie objektívnej stránky nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona nie je rozhodujúce, či tretia osoba (na ktorú je vplyvané

„podplácaným“) v zmysle pôsobenia „podplácaného“ napokon aj koná, ale podstatou objektívnej stránky je úplatné pôsobenie (intervencia) na právomoc osoby, ktorá takouto právomocou disponuje, a to v akejkoľvek podobe a za akéhokoľvek výsledku poukazujúc pritom na ustálenú súdnu prax (R 16/1981, R 16/1988). V tejto súvislosti ešte doplnil, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že po zistení, že aktivity obžalovaného JUDr. W. K. nevedú k požadovanému výsledku, obžalovaní W. A. a A. R. ho opätovne oslovovali a vplývali na neho aj prostredníctvom prisľubu ďalšieho finančného obnosu, aby naďalej hľadal možnosti na ovplyvnenie urýchlenia rozhodnutia a dosiahnutia jeho vybavenia v prospech obžalovanej PhDr. F. C.. Prokurátor sa nestotožnil s oslobodením obžalovaného JUDr. W. K. poukazujúc na to, že obžalovaný W. A. sa k spáchaniu skutku, kladenému mu za vinu, priznal, svoje konanie oľutoval, pričom popísal celý priebeh skutku s tým, že obžalovaný JUDr. W. K. sa s obžalovaným W. A. opakovane stretávali v jeho advokátskej kancelárii, tieto stretnutia mali konšpiračný charakter, navyše obžalovaný JUDr. W. K. nedokázal vysvetliť rozpor vo svojich výpovediach, keď na jednej strane tvrdil, že peniaze, ktoré prijal od obžalovaného W. A. v sume 1.000,- Eur nezaúčtoval do účtovníctva a následne už uvádzal, že tak urobil, navyše substitučné plnomocenstvo od JUDr. M. K. mu bolo udelené 6. júla 2020 a plnomocenstvo od PhDr. F. C. až 17. septembra 2020, preto nemal žiaden dôvod v júni 2020 prebrať finančné prostriedky ako zálohu za poskytovanie právnych služieb, okrem toho bolo preukázané, že obžalovaný JUDr. W. K. viackrát telefonicky kontaktoval JUDr. V., minimálne raz sa s ním stretol aj u neho v kancelárii na W. ulici v A. a tiež sa osobne stretol s manželmi V., pričom témou ich rozhovoru bola aj vec obžalovanej PhDr. F. C.. Z uvedeného je potom, podľa názoru prokurátora, zrejmé, že obžalovaný JUDr. W. K. aj v skutočnosti reálne vykonával činnosť smerujúcu k ovplyvneniu jednotlivých členov senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V tejto súvislosti poukázal na komunikáciu prostredníctvom aplikácie WhatsApp. Obdobne tak sa prokurátor nestotožnil ani s oslobodením obžalovanej PhDr. F. C. dospejúc k záveru, že vykonané dokazovanie, a to najmä zabezpečená komunikácia, preukazuje, že bola rovnako aktívna a vedome konala spolu s obžalovaným W. A. a A. R. na procese ovplyvňovania urýchlenia a rozhodnutia o jej dovolaní v jej prospech. Prokurátor sa nestotožnil ani s trestom uloženým obžalovanej A. R., ktorý v porovnaní s trestom uloženým obžalovanému W. A. považoval za neprimerane nízky a neadekvátny, nezohľadňujúci konanie a postoj obžalovaného W. A., ktorý sa od počiatku k spáchaniu trestného činu priznal a uznal svoju vinu, na rozdiel od obžalovanej A. R., navyše práve obžalovaná A. R. bola tou osobou, ktorá vyvíjala najväčšiu aktivitu a snahu vo vzťahu k nelegálnemu konaniu obžalovaných. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný JUDr. W. K. vo svojom vyjadrení k odvolaniu prokurátora uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým ho oslobodil spod obžaloby, považuje za spravodlivý a majúci zákonný podklad s tým, že súd prvého stupňa skutkový stav správne vyhodnotil, keď ustálil, že z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadna taká skutočnosť, ktorá by preukázala akéhokoľvek jeho korupčné správanie alebo zasahovanie do procesu rozhodovania v trestnej veci obžalovanej PhDr. F. C.. Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na základe takto podaných odvolaní postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolania obžalovaných, ako aj prokurátora sú čiastočne dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru najvyššieho súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v zásade v takom rozsahu, ktorý mu vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku umožňoval spravodlivé rozhodnutie v prejednávanej veci. Najvyšší súd však považoval za potrebné zopakovať dokazovanie v časti prečítania SMS správy odoslanej obžalovaným W. A. 24. júla 2020 obžalovanému JUDr. W. K., preto dokazovanie v tomto smere v súlade s ustanovením § 326 ods.

5 Trestného poriadku doplnil.

Vo vzťahu k obžalovanej A. R. súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie spôsobom uvedeným v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku a po takomto vyhodnotení dospel v zásade k správny skutkový a čiastočne aj právny záverom.

V prvom rade je potrebné obhajobe prisvedčiť, že špecializovaný trestný súd nepostupoval správne, pokiaľ vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia konštatoval, že použil Trestný zákon v znení zákona číslo 312/2020 Z. z., keďže táto novela Trestného zákona nadobudla účinnosť 1. januára 2021, pričom z formulácie právnej vety a výšky ukladaných trestov je zrejmé, že súd prvého stupňa použil trestný zákon v znení platnom a účinnom práve do 1. januára 2021, preto aj najvyšší súd po zrušení napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa obžalovaných W. A. a A. R. tento nedostatok napravil a výslovne uviedol, že postupoval podľa Trestného zákona účinného do 1. januára 2021.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, a to najmä výpoveď spoluobžalovaného W. A., obsah záznamu odpočúvania telekomunikačnej prevádzky, ale aj výpoveď samotnej obžalovanej A. R., ktoré súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí popísal a odôvodnil, bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že jej sa týkajúceho konania tak, ako je popísané vo výrokovej časti napadnutého ale aj tohto rozhodnutia, sa obžalovaná A. R. jednoznačne bez akýchkoľvek rozumných a dôvodných pochybností dopustila. V podrobnostiach potom poukazuje najvyšší súd na dôvody napadnutého rozhodnutia, ktoré z dôvodu procesnej ekonómie už neopakuje.

Nemožno akceptovať obhajobu obžalovanej A. R., že cieľom jej snaženia bolo „len“ zistiť termín rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní jej dcéry spoluobžalovanej F. C.. Jej úmysel dosiahnuť rozhodnutie dovolacieho (najvyššieho) súdu vo veci vyššie uvedeného mimoriadneho opravného prostriedku čo najskôr, teda prednostne a výlučne v prospech spoluobžalovanej F. C. jednoznačne vyplýva z výpovede spoluobžalovaného W. A. a aj keď jeho výpovedi nie je možné bezmedzne, nekriticky s ohľadom na výhrady, ktoré súd prvého stupňa rozviedol v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, veriť, ale len do tej miery, pokiaľ sú jeho tvrdenia podporené aj inými dôkazmi, spomínaný úmysel obžalovanej A. R. jednoznačne vyplýva aj z obsahu záznamov odpočúvania telekomunikačnej prevádzky.

Na tomto mieste sa žiada uviesť, že všeobecné konštatovanie špecializovaného trestného súdu, uvedené v závere odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (strana 15) v časti týkajúcej sa oslobodenia spoluobžalovaného JUDr. W. K. spod obžaloby prokurátora, v tom smere, že „obsah telefonických hovorov nemusí vždy preukazovať pravdivosť tvrdení uvádzaných, či už v telefonických hovoroch alebo SMS správach“ bez bližšieho, konkrétneho vysvetlenia s uvedením konkrétnych dôvodov, prečo zistený obsah odpočúvania telekomunikačnej prevádzky nezodpovedá skutočnosti a neobsahuje pravdivé údaje, nemá žiadnu argumentačnú hodnotu, je bez bližšieho, konkrétneho vysvetlenia v rozpore so zistenými skutočnosťami, teda v rozpore s princípmi formálnej logiky, čo znamená, že ide o nelogickú úvahu súdu prvého stupňa predstavujúcu z tohto dôvodu (pre rozpor s princípmi formálnej logiky) nesprávne hodnotenie vykonaného dokazovania v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Nie je preto možné vyhovieť obhajobnému návrhu obžalovanej A. R. a neprihliadať pri hodnotení jej konania na obsah záznamov odpočúvania telekomunikačnej prevádzky, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že spomínaná obžalovaná sa snažila dosiahnuť prednostné vybavenie dovolania svojej dcéry (spoluobžalovanej F. C.) a v jej prospech a za týmto účelom prostredníctvom spoluobžalovaného W. A. poskytla úplatok spoluobžalovanému JUDr. W. K., ktorý doposiaľ nebol právoplatne odsúdený, hoci je stíhaný v tom istom konaní, aby svojím vplyvom pôsobil na sudkyne najvyššieho súdu, ktoré budú, respektíve, ktoré mali o dovolaní spoluobžalovanej F. C. rozhodovať.

Konkrétne v telefonickom rozhovore so spoluobžalovaným W. A. 7. júla 2020 na oznámenie zo strany dotknutého spoluobžalovaného: „... 20 rokov ju pozná z Krajského súdu ..“. uviedla: „... 20 rokov sa

poznajú?... hádam nás Pán Boh vyslyší, tento konkrétny, dotýčny „ju“ 20 rokov pozná?“ a po odpovedi spoluobžalovaného W. A.: „Áno“ uviedla: „... však, nech povie, čo a ako. A my už potom fotky dáme ... ja už aj posledné do toho obetujem, hocičo.“, pričom z jej výpovede plynie, že pod fotkami sa rozumejú 100,- eurové bankovky a z telefonického rozhovoru z 25. augusta 2020 medzi obžalovaným JUDr. W. K. a JUDr. M. K., obhajcom obžalovanej F. C., plynie, že obžalovaný JUDr. W. K. pozná JUDr. Janu Serbovú, sudkyňu najvyššieho súdu, ktorá sa mala pôvodne podieľať na rozhodovaní o dovolaní obžalovanej F. C., 20 rokov z krajského súdu s tým, že v telefonickom rozhovore s dcérou (spoluobžalovanou F. C.) 3. augusta 2020 uviedla: „... ja som sa obávala toho, že on povie, že to sa absolútne nedá kúpiť, ... takže ide do toho, že oni boli za tým predavačom doma, ... už je to zabezpečené ...“, 23. septembra 2020 uviedla, že už dala 55 fotiek, teda 55 kusov 100 - eurových bankoviek predstavujúcich sumu 5.500,- Eur a 13.10.2020 spoluobžalovanej F. C. v telefonickom rozhovore uviedla: „... S. volala ... je vybavené ... akonáhle to bude mať na stole, tak to odklepnú, že áno, ... výhra a je to ... 14. októbra 2020 ešte uviedla: ... S. urobila všetko, čo som jej kázala ..., nechala jej odkaz, že sú tam otcove veci nedoriešené ... a ju veľmi pekne prosí, aby to doriešili, čím skôr a k spokojnosti ... V telefonickom rozhovore 3. augusta 2020 spoluobžalovaný W. A. hovorí obžalovanej A. R.: „... chceme ju mať doma, aj vy aj ja ...“, pričom obžalovaná A. R. nijakým spôsobom neoponuje a 8. októbra 2020 obžalovaná A. R. v telefonickom hovore na otázku spoluobžalovaného W. A.: „A S.? S. nič?“ uvádza: „... lenže vieš, vždy musíme brať to, že to čo vybavujem ja, je vždy len číslo 2 ...“

Z výpovede svedkyne JUDr. S. C. na hlavnom pojednávaní konanom 13. júna 2023 plynie, že s obžalovanou A. R. sa bavili o tom, že jej dcéra je vo výkone trestu, pričom obžalovaná A. R. chcela dosiahnuť prepustenie dcéry na slobodu.

Z vyššie uvedeného je teda nepochybne zrejmé, že obžalovaná A. R. vybavovala prepustenie svojej dcéry na slobodu, respektíve rozhodnutie dovolacieho súdu v jej prospech a urýchléné, prednostné v dvoch líniách, a to prostredníctvom obžalovaného JUDr. W. K. a prostredníctvom JUDr. S. C., dcéry zomrelého obhajcu obžalovanej F. C. s tým, že z vykonaného dokazovania nijakým spôsobom nevyplýva, že by aktivita na strane JUDr. S. C. mala byť zo strany obžalovaných motivovaná poskytnutím akéhokoľvek finančného obnosu, každopádne však malo ísť len o aktivitu číslo 2 (teda menej podstatnú), pričom podstatnou aktivitou mal byť postup prostredníctvom obžalovaného JUDr. W. K., ktorý ale mal byť k požadovanému konaniu motivovaný už úplatkom. Z vyššie uvedených telefonických rozhovorov s dcérou, ale aj spoluobžalovaným W. A. je aj výslovne zrejmé, že obžalovaná A. R. si rozhodnutie najvyššieho súdu, a to „čím skôr“ a „k spokojnosti“ prípadne „výhru“ chce „kúpiť“, je ochotná dať „aj posledné, hocičo“ a „dala 55 fotiek“, teda 5.500,- Eur, čo jednoznačne jej úmysel úplatok poskytnúť v kontexte výpovede spoluobžalovaného W. A. preukazuje.

Pokiaľ bolo v tejto súvislosti namietané, že rozhodnutie o dovolaní spoluobžalovanej F. C. nie je vecou všeobecného záujmu, pretože sa týka len jej individuálneho záujmu, k tomu je potrebné uviesť, že vychádzajúc z ustanovenia § 131 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého vecou všeobecného záujmu sa na účely tohto zákona rozumie záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti poukazujúc pritom aj na ustálenú súdnu prax (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu spisovej značky 2TdoV/7/2018, 2To/9/2013), ale vychádzajúc aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky spisovej značky I. ÚS 402/2008, všeobecný záujem predstavuje záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, ktorý je dôležitý z hľadiska záujmov spoločnosti, ide o plnenie takých úloh, na ktorých riadnom a nestrannom plnení má záujem celá spoločnosť alebo určitá sociálna skupina (nejde teda o obstarávanie vecí individuálneho charakteru).

Obžalovaná A. R. chcela, aby spoluobžalovaný JUDr. W. K. svojím vplyvom pôsobil na sudkyne najvyššieho súdu JUDr. Janu Serbovú a JUDr. Ivettu Macejkovú.

Vychádzajúc z dlhodobu ustálenej súdnej praxe (R 17/1978) významnou je okolnosť, v akej oblasti spoločenského života k úplatkárstvu došlo s tým, že v oblasti výkonu štátnej moci a správy nemožno tolerovať zásadne žiadne úplatky, a to ani nepatrnej hodnoty, z dôvodu záujmu spoločnosti na čistote

verejného života s ohľadom na skutočnosť, že orgány štátnej moci a správy vydávajú závažné rozhodnutia.

Niet pritom pochyb o tom, že na riadnom a nestrannom plnení rozhodovacej činnosti súdov má záujem celá spoločnosť, preto ide o záujem presahujúci rámec individuálnych práv a záujmov jednotlivca, a teda nepochybne vec všeobecného záujmu, v dôsledku čoho potom sudca je nepochybne osobou obstarávajúcou vec všeobecného záujmu, pričom obžalovaná A. R. chcela, aby spoluobžalovaný JUDr. W. K. svojím vplyvom pôsobil práve na takéto osoby (obstarávajúce veci všeobecného záujmu), a to sudkyne, z tohto pohľadu je pritom nepodstatné, že v konkrétnej veci spoluobžalovanej F. C..

Obžalovaná A. R. ďalej poukazovala na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 49/2017 a namietala, že formulácia „svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby“ znamená, že ide o uplatňovanie vplyvu páchatelia zásadne smerujúce k zneužívaniu právomoci osoby, ktorá je predmetom pôsobenia.

Z vyššie naznačeného dokazovania je zrejmé, že obžalovaná A. R. chcela, aby spoluobžalovaný JUDr. W. K. pôsobil na sudkyne najvyššieho súdu v tom smere, aby rozhodli v prospech spoluobžalovanej F. C., a to čo najskôr. Sudca najvyššieho súdu vykonáva riadne svoju právomoc, ak vybavuje jednotlivé veci (rozhoduje o nich) v zásade v poradí, v akom došli, pretože v opačnom prípade, ak by poradie nedodržiaval, by staršie veci rozhodoval neskôr ako veci novšie, čo by viedlo k prietahom v starších veciach (samozrejme výnimkou sú jednoduché veci, ktoré je potrebné na prvý pohľad rozhodnúť bez ich vecného prejednania, napríklad oneskorené podané, podané proti neprípustným rozhodnutiam a podobne, kde ich vybavenie v zásade neovplyvní čas rozhodovania vo veciach, ktoré je potrebné vecne preskúmať) a ak po ich vecnom preskúmaní bez akéhokoľvek predsudku alebo ovplyvnenia rozhodne v súlade s obsahom spisu, a to či už v prospech alebo neprospech osoby podávajúcej opravný prostriedok. Ak teda obžalovaná A. R. chcela, aby spoluobžalovaný JUDr. W. K. vplýval na sudkyne najvyššieho súdu, aby vec spoluobžalovanej F. C. vybavili prednostne a v jej prospech chcela, aby pôsobil na nich tak, aby zneužili svoju právomoc [bez ohľadu na to, ako veľmi bola obžalovaná A. R. presvedčená o tom, že uznesenie krajského súdu má byť zrušené, rozhodnutie o tom patrí len súdu, preto musela počítať aj s možnosťou, že dovolanie spoluobžalovanej F. C. najvyšší súd zamietne/odmietne, a preto pokiaľ žiadala len rozhodnutie v prospech jej dcéry (výhru), musela byť minimálne uzrozumená s tým, že chce, aby spoluobžalovaný JUDr. W. K., ako to už bolo uvedené, pôsobil svojím vplyvom na sudkyne najvyššieho súdu, aby zneužili svoju právomoc a dotknutú vec vybavili prednostne (mimo poradia) a v prospech jej dcéry bez ohľadu na to, či dôvod pre takýto postup v skutočnosti aj existoval].

A keďže sudkyne najvyššieho súdu obžalovaný JUDr. W. K. mal (podľa vlastného vyjadrenia poznať) poznať 20 rokov, mohol (mal tú možnosť) na obe priamo pôsobiť a keďže poznal manžela JUDr. Ivetty Macejkovej ako svojho koncipienta, aj prostredníctvom neho, čím aj podmienky, že zo strany uplácanej osoby má ísť o priame pôsobenie a pôsobenie možné, splnená bola.

Obžalovaný W. A. v konečnom návrhu svojho odvolania sa domáhal „len“ nižšieho trestu, čo by mohlo naznačovať, že išlo o odvolanie „len“ čo do výroku o treste, z dôvodov jeho odvolania však plyní, že namietal aj skutkové okolnosti a aj keď nie v smere jeho účasti na poskytnutí úplatku, každopádne tvrdil, že žiadne peniaze si neponechal, pričom v konečnom dôsledku boli peniaze vrátené spoluobžalovanej A. R..

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že okrem tvrdenia obžalovaného W. A. niet iného spoľahlivého dôkazu, že spoluobžalovanému JUDr. W. K., okrem 1.000,- Eur vyplatil aj ďalšiu sumu, pričom spoluobžalovaný JUDr. W. K. túto skutočnosť poprel. Vzhľadom na pochybnosti o pravdivosti tvrdení obžalovaného W. A., na ktoré už poukázal súd prvého stupňa, a s ktorými sa najvyšší súd v zásade stotožnil, nie je možné tvrdeniam dotknutého obžalovaného bezmedzne, nekriticky veriť, ale len do tej miery, pokiaľ sú podporené aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi. Ako to už bolo uvedené, iného spoľahlivého dôkazu, že obžalovaný W. A. spoluobžalovanému JUDr. W. K. dal aj ďalšiu sumu

prevyšujúcu 1.000,- Eur niet (a takýmto dôkazom nie je ani skutočnosť, že spoluobžalovaný JUDr. W. K. 6. augusta 2020 vložil na svoj účet sumu 2.700,- Eur, keďže obžalovaný W. A. v auguste sumu 4.000,- Eur zo svojho účtu nevybral).

Z uvedeného je potom zrejmé, že obžalovaný W. A. si sumu 4.500,- Eur predbežne ponechal, aj keď z ďalšieho dokazovania (z SMS zaslanej obžalovaným W. A., spoluobžalovanému JUDr. W. K. 24. júla 2020) jednoznačne plynie, že aj túto sumu bol pripravený spoluobžalovanému JUDr. W. K. v prípade pozitívneho výsledku vyplatiť. Z vykonaného dokazovania teda neplynie, že by si chcel sumu 4.500,- Eur ponechať pre seba.

Preto najvyšší súd skutkovú vetu po čiastočnom zopakovaní dokazovania na verejnom zasadnutí upravil v tom smere, že sumu 4.500,- Eur si obžalovaný W. A. ponechal „len“ predbežne s tým, že v prípade pozitívneho výsledku vypláti spoluobžalovanému JUDr. W. K. aj ďalšiu sumu nad už poskytnutých 1.000,- Eur, ktoré ale aj podľa vlastného vyjadrenia (obžalovaného W. A.), poskytol ako úplatok (nie z titulu právneho zastupovania).

Najvyšší súd zároveň skutkovú vetu upravil aj v tom smere, aby formuláciou ustálených skutkových okolností nedošlo k porušeniu prezumpcie neviny obžalovaného JUDr. W. K., o ktorého vine doposiaľ v prejednávanej trestnej veci právoplatne rozhodnuté nebolo tak, aby táto skutočnosť bola z výroku rozsudku zrejmá.

Prokurátor v ním podanom odvolaní okrem iného namietal, že obžalovaní W. A. a A. R. svoje konanie neukončili 5. augusta 2020, ale v ňom pokračovali aj neskôr tým, že neustále kontaktovali spoluobžalovaného JUDr. W. K. (prostredníctvom obžalovaného W. A.), požadovali od neho pozitívny výsledok, prípadne mu sľubovali aj ďalšie peniaze, čo znamená, že vo svojom konaní pokračovali aj po 1. januári 2021, a preto bolo potrebné ich konanie posúdiť podľa Trestného zákona v znení práve chybne súdom prvého stupňa použitej novely, teda zákona číslo 312/2020 Z. z.

K tomu je ale potrebné uviesť, že trestný čin je spáchaný jeho dokonaním, teda v momente, keď páchateľ trestného činu naplnil všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. V prípade, že páchateľ sa dopúšťa takzvaného pokračovacieho trestného činu (teda v jednotiacom úmysle napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty toho istého trestného činu opakovane), v takomto prípade sa za moment spáchania skutku považuje dátum/moment spáchania (dokonania) posledného čiastkového útoku stíhaného trestného činu.

Z vykonaného dokazovania v prejednávanej veci je zrejmé, že obžalovaná A. R. poskytla obžalovanému W. A. na účely poskytnutia úplatku sumu 1.500,- Eur 18. mája 2020, obžalovaný W. A. dal spoluobžalovanému JUDr. W. K. úplatok vo výške 1.000,- Eur v júni 2020, pričom v SMS z 24. júla 2020 požadujúc od spoluobžalovaného JUDr. W. K. pozitívny výsledok sľúbil mu („dodržať všetko na čom sa dohodli ... aj do plusu“), teda zjavne v kontexte výpovede obžalovaného W. A. poskytnúť aj ďalšie finančné prostriedky, ktoré žiadal (obžalovaný W. A.) od obžalovanej A. R., a ktoré dotknutá obžalovaná v sume 4.000,- Eur obžalovanému W. A. ako sprostredkovateľovi aj poskytla 5. augusta 2020. Ako to už bolo vyššie uvedené, z vykonaného dokazovania spoľahlivo nevyplýva, že by obžalovaný W. A. ďalšie finančné prostriedky spoluobžalovanému JUDr. W. K. poskytol, sľúbil nad rámec sľubu z 24. júla 2020 finančné prostriedky navyše (presahujúce sumu 4.500,- Eur, ktoré obžalovaná A. R. už poskytla 5. augusta 2020) a pokiaľ obžalovaní prostredníctvom obžalovaného W. A. opakovane kontaktovali spoluobžalovaného JUDr. W. K., aby preukázal pozitívne výsledky, teda dosiahol urýchlené rozhodnutie v dovolacej veci spoluobžalovanej PhDr. F. C. v jej prospech, dožadovali sa „len“ dokončenia nimi už spáchaného trestného činu nepriamej korupcie, pre dokonanie ktorého (a teda jeho spáchanie) postačuje sľúbiť, či dať úplatok s úmyslom, aby uplácaná osoba svojím vplyvom pôsobila na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 Trestného zákona, a to bez ohľadu na to, či uplácaná osoba takto konala (svojím vplyvom na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 Trestného zákona napokon aj pôsobila) alebo nie. Vykonané dokazovanie teda spoľahlivým spôsobom nepreukázalo, že by sa obžalovaní opakovane dopúšťali toho istého trestného činu s jednotiacim

úmyslom, teda opakovane naplňali všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu v jednotiacom úmysle, ale len tú skutočnosť, že sa snažili dokončiť už dokonaný trestný čin (primerane v tomto smere aj R 16/1981). Preto záver súdu prvého stupňa, že k dokonaniu stíhaného trestného činu (a teda jeho spáchaniu) došlo pred novelou Trestného zákona, teda pred 1. januárom 2021 je správny a správnym je potom aj jeho záver, že konanie obžalovaných bolo potrebné posúdiť podľa zákona účinného v čase spáchania stíhaného skutku, teda do 1. januára 2021.

Obžalovaný W. A. teda spoločným konaním (spolu s obžalovanou A. R.) priamo inému (spoluobžalovanému JUDr. W. K.) sľúbil a poskytol úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 Trestného zákona (sudkyni najvyššieho súdu) a obžalovaná A. R. taktiež spoločným konaním (s obžalovaným W. A.) cez sprostredkovateľa (obžalovaného W. A.) inému (spoluobžalovanému JUDr. W. K.) poskytla úplatok za to, že bude svojím vplyvom pôsobiť na výkon právomoci osoby uvedenej v § 333 Trestného zákona (sudkyni najvyššieho súdu), čím obaja spáchali prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2021 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa v prípade W. A. v tom smere, že žiadal úplatok v zmysle § 336 ods. 1 Trestného zákona. Pri korupčných trestných činoch, pri poskytovaní úplatku, vystupujú dve strany. Na jednej strane sú to osoby, ktoré úplatok dávajú, poskytujú, prípadne sľúbia a na strane druhej osoby, ktoré úplatok prijímajú prípadne žiadajú. Obžalovaný W. A. jednoznačne vystupoval na strane poskytovateľov úplatku, prípadne tých, čo úplatok sľubujú, nie na strane prijímateľov úplatkov, prípadne tých, čo úplatok žiadajú. To, že obžalovaný W. A. žiadal od obžalovanej A. R. ďalšie peniaze, aby mohol poskytnúť úplatok spoluobžalovanému JUDr. W. K., neznamena, že vystupoval na jeho strane (nešlo o situáciu, že by obžalovaný W. A. na podnet alebo na základe dohody so spoluobžalovaným JUDr. W. K. vyhľadal obžalovanú A. R. a úplatok od nej pre spoluobžalovaného JUDr. W. K. žiadal), ale naopak spolu s obžalovanou A. R. sa W. A. dohodol, že spoluobžalovanému JUDr. W. K. úplatok poskytnú, pričom k tejto situácii (žiadosti W. A. o poskytnutie finančných prostriedkov od A. R.) došlo len preto, že sám osebe svoje finančné prostriedky ako úplatok spoluobžalovanému JUDr. W. K. neposkytoval, lebo finančné prostriedky zabezpečovala v rámci ich spoločného konania A. R., preto najvyšší súd aj konanie obžalovaného W. A. posúdil ako prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona (nie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona) s tým, že vzhľadom na to, že spoluobžalovaný JUDr. W. K. mal svojím vplyvom pôsobiť na právomoc osôb, ktoré obstarávali veci všeobecného záujmu (sudkyne najvyššieho súdu), išlo o osoby v zmysle § 333 Trestného zákona, nie § 332, ako to uviedol súd prvého stupňa vo výroku napadnutého rozhodnutia.

Preto najvyšší súd napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa obžalovaných W. A. a A. R. v celom rozsahu zrušil a o otázke viny rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku z vyššie rozvedených dôvodov.

Vzhľadom na to, že najvyšší súd zrušil výrok o vine u obžalovaných W. A. a A. R., musel nevyhnutne zrušiť aj výrok o im uloženom treste a o tomto výroku opätovne rozhodnúť.

Pri rozhodovaní o treste prihliadal najvyšší súd najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestu vyplývajúce z ustanovenia § 34 Trestného zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúce na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, a to ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, ako aj odradenie iných od páchania trestných činov a vyjadrenie morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou.

Obaja obžalovaní nemajú záznam v registri trestov, z evidencie priestupkov je zrejmé, že v minulosti sa síce dopustili priestupkov, avšak iného charakteru, ako je prejednávaná trestná vec s tým, že správy z miesta bydliska neobsahujú negatívne poznatky o ich osobách. Na tomto podklade potom možno u

oboch obžalovaných konštatovať existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona (pred spáchaním stíhanej trestnej činnosti viedli riadny život) a v tejto súvislosti zároveň konštatovať aj priaznivú prognózu nápravy oboch obžalovaných s tým, že v ich prípade išlo ojedinelé vybočenie z inak riadneho spôsobu života.

U obžalovaného W. A. nebolo možné vzhliadnuť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval), vzhľadom na rozpornosť jeho tvrdení s tým, že aj keď k spáchaniu trestnej činnosti sa v zásade v určitom okamihu priznal, na strane druhej sa snažil spáchanie trestného činu zľahčovať (chcel len pomôcť obžalovanej PhDr. F. C. - dotknutá obžalovaná sa dopustila trestného činu vo veci, v ktorej bolo podané dovolanie, v dôsledku čoho bola právoplatne odsúdená a bol jej uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý vykonávala, preto nijakým spôsobom obžalovaného neospravedlňuje, že poskytnutím úplatku sa snažil dosiahnuť, aby dotknutá obžalovaná právoplatným rozhodnutím súdu uložený trest prestala vykonávať), čo o úprimnej ľútosti, ako nevyhnutnej podmienky považovania priznania za poľahčujúcu okolnosť, nesvedčí.

Priťažujúce okolnosti ani najvyšší súd u obžalovaných nezistil.

U obžalovaných bola teda zistená prevaha jednej poľahčujúcej okolnosti pri neexistencii okolností priťažujúcich a keďže za prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 2 Trestného zákona (v znení do 1. januára 2021) bolo možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere do 2 rokov, po jej úprave (znížení hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu z rozdielu medzi jej hornou a dolnou hranicou) v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona (prevaha poľahčujúcich okolností) v spojení s § 38 ods. 8 Trestného zákona bolo možné uvažovať o rozpätí do jedného roka a štyroch mesiacov.

Hodnotiac jednotlivé vyššie naznačené hľadiská ukladania trestov, prihliadajúc teda na už konštatované priaznivú prognózu nápravy oboch obžalovaných, na prevahu poľahčujúcich okolností nad okolnosťami priťažujúcimi, na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním nebolo spoľahlivo preukázané, že by k ovplyvňovaniu sudkyň najvyššieho súdu reálne aj došlo, že predmetom úplatku mala byť relatívne nízka suma, majúc na zreteli aj spomínaný účel trestu, dospel najvyšší súd k záveru, že peňažný trest v sume 1.500,- Eur je trestom tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, teda tak na nápravu obžalovaných, ako aj ochranu spoločnosti primeraný.

Zároveň najvyšší súd v súlade s ustanovením § 57 ods. 3 Trestného poriadku ustanovil obom obžalovaným pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného W. A. sa žiada ešte uviesť, že zásada „beneficium cohaesionis“ vyplývajúca z ustanovenia § 324 Trestného poriadku sa uplatní v odvolacom konaní vo vzťahu k spoluobžalovanému, ktorý odvolanie nepodal, čo nie je prípad prejednávanej veci. Súd však, či už prvého stupňa alebo odvolací, je vychádzajúc z ustanovenia § 34 ods. 5 Trestného zákona povinný u spolupáchateľov prihliadať aj na mieru akou ich konanie prispelo k spáchaniu trestného činu a ukladať trest primeraný každému jednému z nich.

V prejednávanej veci dospel najvyšší súd k záveru, že obaja obžalovaní jednak spáchali rovnaký (rovnako trestný trestný čin, s tou istou trestnou sadzbou) a o spáchanie stíhaného trestného činu sa pričínili rovnakou mierou, keďže obžalovaný W. A. síce neposkytol žiadne svoje finančné prostriedky, každopádne vyvinul väčšiu aktivitu, keďže to bol on, kto aktívne konal so spoluobžalovaným JUDr. W. K., obžalovaná A. R. naopak síce peňažné prostriedky poskytla, avšak vo vzťahu k spoluobžalovanému JUDr. W. K. aktívne nevystupovala. Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom prokurátora, že by obžalovaná A. R. mala vo veci v porovnaní s obžalovaným W. A. vystupovať podstatne aktívnejšie. Podľa názoru odvolacieho súdu obaja obžalovaní na základe spoločnej dohody chceli rovnako dosiahnuť prepustenie spoluobžalovanej F. C. na slobodu poskytnutím úplatku obhajcovi, ktorý by v prospech dotknutej spoluobžalovanej ovplyvnil sudkyne najvyššieho súdu.

Vo vzťahu k úvahám špecializovaného trestného súdu, na základe ktorých oslobodil obžalovaného JUDr. W. K. spod obžaloby prokurátora je potrebné uviesť, ako to už bolo vyššie naznačené, že tieto úvahy predstavujú nesprávne hodnotenie vykonaného dokazovania v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Len všeobecné konštatovanie špecializovaného trestného súdu, uvedené v závere odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (strana 15), v tom smere, že „obsah telefonických hovorov nemusí vždy preukazovať pravdivosť tvrdení uvádzaných, či už v telefonických hovoroch alebo SMS správach" bez bližšieho, konkrétneho vysvetlenia s uvedením konkrétnych dôvodov, prečo zistený obsah odpočúvania telekomunikačnej prevádzky nezodpovedá skutočnosti a neobsahuje pravdivé údaje, nemá žiadnu argumentačnú hodnotu, je bez bližšieho, konkrétneho vysvetlenia v rozpore so zistenými skutočnosťami, teda v rozpore s princípmi formálnej logiky, čo znamená, že ide o nelogickú úvahu súdu prvého stupňa predstavujúcu z tohto dôvodu (pre rozpor s princípmi formálnej logiky), ako to už bolo opakovane uvedené, nesprávne hodnotenie vykonaného dokazovania v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Navyše to znamená, že súd prvého stupňa bez logického vysvetlenia neprihliadol na zákonným spôsobom vykonané dôkazy objektívneho charakteru (záznamy odpočúvania telekomunikačnej prevádzky), teda vykonané dôkazy hodnotil v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Je treba súdu prvého stupňa prisvedčiť, že pre rozpornosť vo vyjadreniach obžalovaného W. A., tak ako ich rozviedol v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, skutočne nie je možné dotknutému obžalovanému (W. A.) bezmedzne, nekriticky veriť, avšak nie je dôvod jeho vyjadrenia neakceptovať, pokiaľ sú podporené inými vo veci vykonanými dôkazmi, a to najmä objektívneho charakteru, ako sú záznamy odpočúvania telekomunikačnej prevádzky, pričom súd prvého stupňa konkrétne, zmysluplne nevysvetlil, prečo záznamy odpočúvania telekomunikačnej prevádzky, ako dôkaz objektívneho charakteru, nie sú spôsobilé vyjadrenia obžalovaného W. A. verifikovať (okrem neurčitého, nekonkrétneho, nepresvedčivého vyjadrenia, že nie vždy musia preukazovať pravdivosť tvrdení).

Niet pochyb o tom a obžalovaný JUDr. W. K. túto skutočnosť ani nepoprel, že od obžalovaného W. A. mal prevziať v júni 2020 sumu vo výške 1.000,- Eur. Vzhľadom na to, že obžalovaný JUDr. W. K. prevzal zastupovanie spoluobžalovanej PhDr. F. C. na podklade substitučného plnomocenstva od JUDr. M. K. až 6. júla 2020 a od samotnej spoluobžalovanej až 17. septembra 2020, nemal žiaden právny, zákonný dôvod brať od spoluobžalovaného W. A. žiadnu finančnú hotovosť, čo v kontexte s tým, že o pojatí tejto sumy do účtovníctva vypovedal rozporne, pričom tento rozpor nedokázal spoľahlivo, logicky, akceptovateľným spôsobom vysvetliť, že v SMS z 29. júla 2020 spoluobžalovanému W. A. napísal, že „O veci sa nedá písať, mali by sme sa stretnúť u nás, kde priestorom dôverujem." (pokiaľ nemal mať v úmysle prijať úplatok a pôsobiť na sudkyne najvyššieho súdu a mal mať v úmysle „len" spoluobžalovanú PhDr. F. C. zastupovať, nebol dôvod o tom nepísať a stretávať sa v dôveryhodných priestoroch), v telefonickom rozhovore z 23. novembra 2020 so spoluobžalovaným W. A. uviedol okrem iného „... ja som bol v sobotu, v nedeľu u V...., ... Macejkova je vybavená, tu som vybavil..", že v telefonickom rozhovore s JUDr. Andrejom Lehoťanom z 20. júla 2020 sa pýta „... či ho niečo nenapadlo s tou Serbovou" (pokiaľ by skutočne malo ísť len o zabezpečenie preštudovania spisu, nebolo potrebné, aby obžalovaný JUDr. W. K. kontaktoval v tejto súvislosti JUDr. Andreja Lehoťana, keďže ide o bežný, nekomplikovaný úkon, bežne pravidelne realizovaný na najvyššom súde advokátmi v podstate bez problémov a už vôbec nebolo potrebné, aby niekoho v tejto súvislosti niečo napadlo), že v SMS z 24. augusta 2020 spoluobžalovaný W. A. napísal obžalovanému JUDr. W. K. „fotky máte pripravené zvyšné" (pričom fotkami podľa výpovede spoluobžalovanej A. R. bolo potrebné rozumieť 100,- eurové bankovky a aj keď je pravdou, že takúto šifrovanú správu posielal spoluobžalovaný W. A., nie obžalovaný JUDr. W. K., každopádne obžalovaný JUDr. W. K. túto SMS nijakým spôsobom nerozporoval, nereagoval na ňu tak, že jej nerozumie a pokiaľ by nemal vedieť a nemal byť dohodnutý s obžalovanými, že ide o 100,- eurové bankovky, nebol by dôvod, aby obžalovaný W. A. takúto šifru použil), vyznieva výpoveď spoluobžalovaného W. A. v tom smere, že obžalovanému JUDr. W. K. poskytol úplatok, aby u sudkyň najvyššieho súdu vybavil prednostné vybavenie veci spoluobžalovanej PhDr. F. C. v jej prospech, presvedčivo, pričom nič nenasvedčuje tomu, že by obsah záznamov telekomunikačnej prevádzky bolo potrebné vykladať ináč, ako znejú a že by neboli spôsobilé tvrdenia

spoluobžalovaného W. A. verifikovať.

Preto najvyšší súd napadnutý rozsudok v oslobodzujúcom výroku týkajúcom sa obžalovaného JUDr. W. K. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie v tejto časti.

Úlohou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní preto bude s ohľadom na odstup času a na skutočnosť, že súdne konanie je vychádzajúc z ustanovení § 2 ods. 18, ods. 19 Trestného poriadku a § 278 ods. 2 Trestného poriadku „ovládané“ okrem iného zásadami bezprostrednosti a ústnosti, ktoré vychádzajú z princípu, že spravodlivé rozhodnutie súdu si vyžaduje, aby súd rozhodoval na podklade bezprostredne pred ním ústne vykonaných dôkazov, pretože len za takejto situácie bude jeho pohľad na vec najobjektívnejší, opätovne vykonať dokazovanie prehratím do úvahy prichádzajúcich relevantných hovorov a prečítaním relevantných SMS na podklade zaznamenaného odpočúvania telekomunikačnej prevádzky a vykonané dokazovanie opätovne vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku súc viazaný vyššie uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu (§ 327 ods. 1 Trestného poriadku).

Pokiaľ ide o oslobodzujúci výrok týkajúci sa obžalovanej PhDr. F. C., ani najvyšší súd zhodne so záverom, ku ktorému dospel súd prvého stupňa, nezistil, že by vykonané dokazovanie vinu obžalovanej spoľahlivým spôsobom preukazovalo.

Z vykonaného dokazovania, a to najmä obsahu záznamov odpočúvania telekomunikačnej prevádzky, je zrejmé, že dotknutá obžalovaná zjednodušene povedané sa dožadovala pomoci od svojich blízkych, teda obžalovanej A. R. (matky) a obžalovaného W. A. (priateľa), pretože jej je vo výkone trestu zle, avšak z vykonaného dokazovania zároveň nevyplýva, že by od svojich blízkych požadovala, aby tak urobili protiprávnym konaním, teda poskytnutím úplatkov a ovplyvňovaním sudkyni najvyššieho súdu.

Je taktiež pravdou, že obžalovaná PhDr. F. C. o protiprávnom konaní svojich blízkych osôb vedela, vzhľadom ale na to, že išlo práve o blízke osoby, nemohla sa svojím konaním dopustiť ani trestného činu neoznámenia trestného činu podľa § 340 Trestného zákona, či neprekazenia trestného činu podľa § 341 Trestného zákona, pretože v prípade blízkych osôb nemala povinnosť takéto trestné činy oznámiť či prekaziť.

Najvyšší súd preto oslobodzujúci výrok týkajúci sa obžalovanej PhDr. F. C. ponechal bezo zmeny.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok prípustný nie je.